

MANAGERJI REŠUJEJO ŽIVLJENJA

Dober marketing in ugled podjetja ne moreta biti edina podlaga za družbeno odgovornost podjetij. Biti dober je stvar človeške humanosti in občutka za sočloveka.

| Žiga Vavpotič, fotografije: Primož Lavre, Unicef

Na kraj pameti mi ne bi prišlo, da bi si zgolj iz radovednosti kupil letalsko karto za Ouagadougou, glavno mesto Burkine Faso. Sicer rad potujem, vendar je pot v državo, ki je druga najmanj razvita po Human Development Indexu, daleč na koncu liste osebnih turističnih prioritet, zato je bilo povabilo Unicefa v delegacijo za Burkino Faso svojevrsten šok. Privilegij? Pred obiskom tega ne bi opisal s tem izrazom. Po obisku, vsekakor. Razlog za to so nova poznanstva, izjemni dogodki, ki počasi bledijo in se že spreminjajo v nepozabne spomine, in predvsem občutek optimizma, ki je posledica videnega.

Zjutraj sem si umil zobe. S tekočo vodo in zobno pasto. Jajčka na oko. Malce sem bil jezen, ker sem ostal brez pršuta. Poslušam novice na radiu. Govorijo o neprofitnih stanovanjih. Spet jih je premalo. Klimatska naprava v avtu, enaindvajset stopinj. Ne prevroče, ne prehladno. Razmišljam, če imam vse potrebno pri sebi. Pozabil sem uro. Zavestno sem doma pustil prenosni računalnik, celo mobilni telefon me ne bo spremljal. Prvič po desetih letih.

Osnovni cilj Unicefove delegacije je bila seznanitev z izvajanjem njihovih programov pomoči otrokom v Burkina Fasu ter s porabo sredstev, ki so jih v preteklih letih zbrali slovenski darovalci. Veliko je bilo narejenega. Zgodovina sega v leto 2005, ko je Unicef Slovenije zbrana sredstva namenil gradnji treh satelitskih šol v vaseh Yakouta, Essakane in Tchekeladji na severu države. Sodelovanje se je leta 2006 nadaljevalo in z zbranimi sredstvi je Unicef podprl domačo nevladno organizacijo Aprodeb, ki pomaga otrokom, žrtvam najhujšega otroškega dela, na severu države v mestu Dori.

Maja Vojnovič, izvršna direktorica Unicefa Slovenije, mi je med poletom razložila, da so z zbranimi sredstvi v letu 2007 zgradili center za neformalno izobraževanje deklic in otrok s poseb-

nimi potrebami. Zanima me zakaj? Dovolj je samo iskren pogled direktorice in podatek, da tam šolo obiskuje zgolj osemindeset odstotkov deklic.

Številke postanejo resničnost. Šesturni polet. Drugačen svet, enaki ljudje. Stisk roke, dobrodošlica. Med brati in sestrami. Vročina. Prah. Včasih se kdo pritožuje nad domačim letališčem. Dobrodošli v Burkina Fasu. V hotelu paziš, da ugašaš luči. Hvaležen si za vodo. Osreči te hladen mango. Občuduješ optimizem ljudi. Stalno se smejiš. Povsod si dobrodošel.

Si predstavljate, da je v štiričlanski družini samo en član pismen? Verjetno vam otroci pomenijo bogastvo. Potem je težko verjeti, da svojemu otroku sedem dni po rojstvu še ne daš imena, saj je žalost manjša, če človeško bitje ni poimenovano, ko odide s tega sveta. Upam si trditi, da bi ravnali enako, če bi krute statistike kazale, da vsak peti otrok nikoli ne bo dočakal petega leta starosti.

Kakšne so prioritete pomoči, me zanima. Vprašanje, ki nima odgovora. Ob vseh problemih je treba delovati modro, povezano in predvsem stalno. Problemov je preveč, da bi jih postavljali po prednosti. Kakšno zahodnjaško vprašanje, pomislim. Je večji problem dejstvo, da država potrebuje 4500 šol ali da je možno kupiti za otroško delo dvanajstletnega otroka za deset evrov. Žal mi je vprašanja. Vendar kmalu ugotovim, da ni neumnost postavljati vprašanj, neumnost je ostati neveden.

Z optimizmom me napolni **Herve Peries**, direktor Unicefa Burkine Faso, ki pravi: »Slovenija je ključni partner v Burkina Fasu, projekte podpira že zadnja tri leta. Veliko stvari smo naredili, vpeljali smo številne inovativne pristope. Videli boste, kako pomembna je podpora Slovenije pri primarnem izobraževanju.«

Vodilna misel letosnjega poročila Unicefa: "Skrb za otroke naj postane globalni imperativ."

Nacionalni ambasador Unicefa Lado Leskovar in izvršna direktorica Maja Vojnovič skupaj s predstavniki lokalne oblasti slavnostno odpirata šolo.

Kako prav je imel Francoz, ki že dvajset let deluje v Afriki, kasneje dojamem na terenu. Šole rešujejo življenje. Če imaš možnost, da greš v šolo, ne delaš v rudniku, v ozkih rovih deset metrov pod zemljo. Prestrašen čakajoč, kdaj te bo rov zagnil in boš pri devetih letih izgubil polnost svojega življenja.

Ob tem je vredno omeniti, da v uradu Unicefa v Burkina Fasu deluje šestinsedemdeset zaposlenih, od tega je samo šest tujcev. Pravilo Unicefa je, da urad vedno vodi tujec, saj s tem preprečujejo podkupljivost. Toliko o stereotipih, da so vse mednarodne organizacije naslednice kolonialističnega razmišljanja.

Evropska unija je leta 2005 sprejela Evropski razvojni konsenz, ki opredeljuje časovni načrt povečevanja in programske usmeritve razvojne pomoči. Tako mora Slovenija s trenutnih 0,12 odstotka BND uradno razvojno pomoč do leta 2015 povečati na 0,33 odstotka BND. Daleč je cilj 0,7 odstotkov, ki je zapisan v Milenijskih razvojnih ciljih, ki so temelj mednarodnega razvoja.

Lahko stavimo na države? Strokovnjaki so pesimistični. Ravno to je razlog, da je vloga poslovne javnosti še toliko večja. Tega se zavedajo vsi delujoči na področju razvojne pomoči, zato ni presenetljivo, da je Unicef tokrat prvič v delegacijo vključil tudi korporativne partnerje. Navdušenje je bilo obojestransko.

»Afrika te ne pusti hladnega. Ne le zaradi visokih temperatur, temveč predvsem zaradi stvari, ki jih nisi doživel nikoli prej. Kljub življenju na robu vedno znova presenečajo nasmejani, odkriti človeški obrazi. Navdušilo me je veselje otrok do šole in njihovi brezhibno urejeni zvezki sredi vse prej kot popolnega okolja. Nekaj sem jih posnel, da jih pokažem svojim otrokom. Po obisku na terenu sem se prepričal, da je naložba v izobrazbo edina dolgoročna ekonomska strategija v Burkina Fasu, saj se vse začne in konča za šolsko klopjo. Nikoli še nisem srečal družbe, v kateri bi izobrazba pomenila tolikšno

razliko. Našo pomoč bomo zato še naprej usmerjali v to področje in k temu vzpodbujali tudi druga podjetja,« izkušnjo opisuje Mitja Petrovič, direktor Publicis Groupe. »Kar smo videli ob obisku Burkina Fasa, je presešlo naša pričakovanja. Prepričali smo se, da so Unicefovi programi pomoči učinkovito izvedeni in da so sredstva namenjena najbolj ogroženim. Zdravstvena pomoč in pomoč pri izobraževanju pomenita trajno spremembo za otroke in jim na nek način omogočata življenje, kot ga razumemo in poznamo sami,« je povedal **Jani Resnik**, generalni direktor Amwaya Slovenija.

Ob takih priložnostih človek išče odgovore na vprašanje, kaj je uspeh. Razviti svet meri uspeh po količini denarja. Če spremenimo pogled in kot kriterij uspeha vzamemo zadovoljstvo, Afrika postane v trenutku bogatejša. Vendar ne more biti bogata, dokler otroci umirajo tako pogosto.

Nikoli ne bom pozabil izjave Mitja Petroviča, ko sva sedela v družbi mater in otrok v centru za podhranjene. »V vsakdanjem življenju se borim za dobiček. Te matere in otroci pa se borijo za golo preživetje. Ob takem trenutku bi pozval svoje kolege, da del našega dobička namenimo njim in s tem rešimo nekaj življenj.« Iz njegovih oči sem razbral, da je resno mislil. To ni družbena odgovornost v moderni obliki marketinga. To je bila družbena odgovornost iskrenosti in občutka za sočloveka.

Vešana pomoč je stvar preteklosti. Sodelovanje z vladami in s civilnim prebivalstvom, podpiranje lokalnih interesov s kvalitetnim koordinacijskim mehanizmom pa je nov jutri, ki je v rokah poslovnega sektorja. Zaradi njih, otrok, prihodnosti našega sveta. Zaradi napredka človečnosti. ■

Žiga Vavpotič, študent mednarodnih odnosov in ekonomije.

Kraj rojstva še vedno pomembno vpliva na našo prihodnost.

